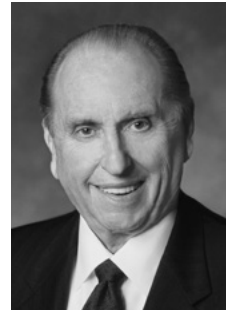

Prezidentas
Tomas S. Monsonas

Ištikimi mūsų protėvių tikėjimui

Džonui Linfordui buvo keturiasdešimt treji metai, kai jis kartu su žmona Marija ir trimis sūnumis nusprendė palikti savo namus Greivelyje, Anglijoje, ir leistis kelionėn tūkstančius kilometrų, kad prisijungtų prie šventųjų Didžiojo Druskos ežero slėnyje. Palikę ketvirtąjį sūnų, kuris tuo metu tarnavo misijoje, jie pardavė savo turtą ir išvyko į Liverpulį, o iš ten kelionę tęsė laivu *Torntonas*.

Kelionė vandeniu į Niujorko miestą, o tada sausuma į Ajovą vyko be nuotykių. Bėdos prasidėjo netrukus po to, kai Linfordai ir kiti pastarųjų dienų šventieji, keliavę laivu *Torntonas*, 1856 m. liepos 15 d. išvyko iš Ajovos miesto kartu su vėliau nelaimių persekiota rankinių vežimėlių grupe, kuriai vadovavo Džeimsas G. Vilis.

Atšiaurios oro sąlygos ir sekinanti kelionė padarė daug žalos grupės nariams, taip pat ir Džonui. Galiausiai jis taip susirgo ir nusilpo, kad nebegalėjo traukti rankinio vežimėlio. Kol grupė pasiekė Vajomingą, jo būklė smarkiai pablogėjo. Gelbėtojų grupė iš Solt Leik Sičio atvyko spalio 21 d., praėjus vos kelioms valandoms po to, kai užgeso Džono gyvybė. Jis mirė ankstų tos dienos rytą netoli Svytoterio upės krantų.

Ar jis gailėjosi, kad iškeitė patogumus ir ramų gyvenimą į sunkumus, skurdą ir vargus, kuriuos patyrė vesdamas šeimą į Sionę?

Prieš pat mirtį jis savo žmonai pasakė: „Ne, Marija. Džiaugiuosi, kad atvykome. Man neteks gyvam pamatyti Solt Leiko, tačiau tu ir berniukai pamatysite. Aš nesigailiu

dėl nieko, ką mums teko patirti, jei mūsų berniukai galės gyventi ir auginti savo šeimas Sionėje.“¹

Marija kartu su savo sūnumis pasiekė kelionės tikslą. Mirusi beveik po trisdešimties metų, ji kartu su Džonu po savęs paliko tikėjimo, tarnystės, pasišventimo ir pasiaukojimo palikimą.

Būti pastarųjų dienų šventuoju reiškia būti pionieriumi, nes žodžiu „pionierius“ įvardijamas „žmogus, kuris žengia priešaky, kad paruoštų kelią kitiems sekti juo.“² Norint būti pionieriumi pasiaukojimas neturėtų būti svetimas. Nors Bažnyčios narių niekas nebeprašo palikti savo namų ir leistis kelionėn į Sionę, jiems dažnai tenka palikti senus įpročius, ilgametes tradicijas ir branginamus draugus. Kai kurie priima širdį veriantį sprendimą palikti jų narystei Bažnyčioje besipriešinančius šeimos narius. Tačiau pastarųjų dienų šventieji juda pirmyn melddamiesi, kad jiems brangūs žmonės vis tik juos suprastų ir priimtų.

Pionieriaus kelias nėra lengvas, tačiau mes sekame pėdomis paties didžiausio pionieriaus – paties Gelbėtojo, – kuris ėjo priešaky rodydamas mums sektiną kelią.

Jis kvietė: „Ateik ir sek paskui mane!“³

Jis skelbė: „Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas.“⁴

Jis pašaukė: „Ateikite pas mane.“⁵

Šis kelias gali būti nelengvas. Kai kam sunku atlaikyti patyčias ir įžeidžiančias pastabas paikų žmonių, kurie išjuokia skastybę, sąžiningumą ir paklusnumą Dievo įsakymams. Pasaulis niekada nevertino ištikimybės

principams. Kai Nojui buvo nurodyta pastatyti laivą, paiki žemės gyventojai pažvelgė į giedrą dangų ir ėmė šaipytis, ir tol tyčiojosi, kol prapliupo lietus.

Prieš daugybę amžių Amerikos žemyno žmonės abejojo, ginčijosi ir nepakluso, kol Zarahemlos miesto nepasiglemžė ugnis, Moronihio miesto neužvertė žemės, o Moronio miesto neprarijo vanduo. Nebeliko pašaipų, patyčių, amoralių pajuokavimų ir nuodėmės. Jų vietą pakeitė niūri tyla ir aklina tamsa. Dievo kantrybė pasibai gė, Jo duotas laikas išseko.

Marija Linford niekada neprarado tikėjimo nepaisant persekiojimų Anglijoje, sunkumų kelionėje į Dievo paskirtą vietą⁶ ir vėlesnių išbandymų, kuriuos patyrė jos šeima ir Bažnyčia.

1937 metais vykusioje ceremonijoje, skirtoje Marijos atminimui, vyresnysis Džordžas Albertas Smitas (1870–1951) klausė jos palikuonių: „Ar gyvensite ištikimai savo protėvių tikėjimui? [...] Tikiuosi, stengsitės būti verti visko, ką [jie] paaukojo dėl jūsų.“⁷

Stengdamiesi statyti Sionę savo širdyse, savo namuose, savo bendruomenėse ir savo šalyse, atminkime nepalaužiamą drąsą ir tvirtą tikėjimą tų, kurie atidavė viską, kad mes galėtume per Jėzaus Kristaus Apmokėjimą mėgautis sugrąžintosios Evangelijos palaiminimais, viltimi ir pažadais.

IŠNAŠOS

1. Žr. Andrew D. Olsen, *The Price We Paid* (2006), 45–46, 136–137.
2. *The Compact Edition of the Oxford English Dictionary* (1971), “pioneer.”
3. Luko 18:22.
4. Jono 14:6.
5. 3 Nefio 9:22; taip pat žr. Jono 7:37.
6. Žr. „Šventieji, šen“, *Giesmės*, 19.
7. Žr. Olsen, *The Price We Paid*, 203–204.

KAIP MOKYTI PAGAL ŠIĄ ŽINIĄ

Galite paprašyti tų, kuriuos mokote, kad prisimintų mirusiuosius, kuriuos jie laiko pionieriais. Tuomet paklauskite jų, kada jiems teko būti pionieriais ir paruošti kelią kitiems. Paprašykite juos apmąstyti akimirkas, kai jiems teko aukotis, ir kodėl tai buvo verta. Po to galite duoti jiems užduotį parašyti savo liudijimą apie „didžiausią visų laikų pionierių“ – mūsų Gelbėtoją.

JAUNIMAS

Ištikimi jų tikėjimui

Prezidentas Monsonas pasakoja apie pionierių šeimą ir cituoja prezidento Džordžo Alberto Smito žodžius: „Ar gyvensite ištikimai savo protėvių tikėjimui? [...] Stenkitės būti verti visko, ką [jie] paaukojo dėl jūsų.“ Jei turite pionierių protėvių arba esate pirmoji narių karta Bažnyčioje, ar ieškote tikėjimo pavyzdžių, kad gautumėte įžvalgų ir stiprybės? Štai puikus būdas nuo ko pradėti:

1. Sudarykite sąrašą žmonių, kuriais žavitės. Jie gali būti jūsų pačių šeimos nariai (esami ar buvę), draugai, Bažnyčios vadovai arba žmonės iš Raštų.

2. Užrašykite jų bruožus, kurie jums patinka. Ar jūsų mama yra labai kantri? Galbūt jūsų draugas yra malonus kitiems. Galbūt jūs žavitės vado Moronio drąsa.

3. Pasirinkite vieną bruožą iš sąrašo ir paklauskite savęs: „Kaip galiu įgyti šį bruožą? Ką turiu padaryti, kad išsiugdyčiau jį savo gyvenime?“

4. Pasirašykite planą, kaip išsiugdyti tą bruožą, ir padėkite jį ten, kur dažnai matysite, kad nepamirštumėte savo tikslo. Melskite Dangiškojo Tėvo pagalbos ir reguliariai sekite savo pažangą. Pajutę, kad pakankamai išsiugdėte norimą bruožą, galite pasirinkti naują bruožą, kurį sieksite išsiugdyti.

Atminkite, kad ugdydami savyje puikius bruožus mes ne tik pagerbiame savo protėvių tikėjimą ir atliktas aukas, bet taip pat galime teigiamai paveikti mus supančius žmones.

VAIKAI

Jūs taip pat esate pionierius!

Pionieriai yra žmonės, paruošiantys kelią kitiems, kad jie galėtų juo sekti.

Nupieškite arba suraskite savo kurio nors protėvio nuotrauką. Ar galite atrasti pasakojimą, kaip jie paruošė kelią, kuriuo galite sekti? Parašykite du būdus, kaip šiandien galite būti pionieriumi. Savo idėjomis galite pasidalinti ateinančiame šeimos namų vakare!

Mūsų tėvystės potencialas

Pamaldžiai išnagrinėkite šią medžiagą ir stenkitės suvokti, ką reikia aptarti. Kaip dokumento „Šeima. Pareiškimas pasauliui“ supratimas sustiprins jūsų tikėjimą Dievu ir palaimins tas, kuriomis rūpinatės per lankomąjį mokymą? Daugiau informacijos ieškokite tinklalapyje reliefsociety.lds.org.

Tikėjimas, šeima, parama

Vyresnysis Dalinas H. Ouksas iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo mokė, kad „Santuoka sudarys sąlygas atsirasti žemiškai gyvybei ir paruoš šeimos narius amžinajam gyvenimui. Į santuoką ir vaikų gimdymą bei auginimą žiūrime kaip į Dievo plano dalį ir į šventą pareigą tų, kuriems buvo suteikta proga tai daryti. Mes tikime, kad didžiausias mūsų turtas tiek čia, žemėje, tiek ir danguje yra mūsų vaikai ir mūsų palikuonys.“¹

Vyresnysis Nylas L. Andersenis iš Dvylikos Apaštalų Kvorumo sakė:

„Tikime šeimomis ir tikime vaikais. [...]

„Dievas palaimino [Adomą ir Ievą] tardamas: „Būkite vaisingi ir dauginkitės, pripildykite žemę“ [Pradžios 1:28]. [...]

Šis įsakymas nebuvo pamirštas ar atstumtas į šalį Pastarųjų Dienų Šventųjų Jėzaus Kristaus Bažnyčioje.“²

Nors ne visi tapsime gimdytojais šiame gyvenime, galime auklėti įvairaus amžiaus vaikus. Mes mėgaujamės palaiminimais būdami Dangiškojo Tėvo šeimos nariais ir patiriame džiaugsmus bei iššūkius būdami žemiškos šeimos nariais. O daugelio motinystė ir tėvystė laukia ateinančiose amžinybėse.

Papildomos Raštų ištraukos

Psalmino 127:3; Mato 18:3–5; 1 Nefio 7:1; Mozės 5:2–3

Tikros istorijos

Vyresnysis Andersenis pasakojo: „Daugelis šiuolaikinio pasaulio nuomonių menkina vaikų auginimo svarbą, pataria tai atidėti arba riboti vaikų skaičių šeimoje. Neseniai mano dukros nukreipė mane į internetinį straipsnį, kurį parašė krisčionė (ne mūsų tikėjimo) penkių vaikų motina. Ji rašė: „[Augant] šioje kultūroje yra labai sunku įgyti

biblinį požiūrį į motinystę. [...] Vaikai užima daug žemesnę vietą nei išsilavinimas. Be abejonės, žemesnę už keliavimą po pasaulį. Žemesnę už galimybę išeiti kur nors vakarais, kada nori. Žemesnę už kūno tobulinimą sporto salėje. Žemesnę už bet kokį turimą ar tikėtiną darbą.“ Po to ji prideda: „Motinystė nėra hobis, tai pašaukimas. Vaikų juk nekolekcionuojate todėl, kad manote, jog jie mielesni už pašto ženklus. Tai nėra kažkas, ką galite įsprausti į savo laisvalaikį.“³

IŠNAŠOS

1. Dalinas H. Ouksas, „*Neturėk kitų dievų*“, 2013 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.
2. Nylas L. Andersenis, „*Vaikai*“, 2011 m. spalio visuotinės konferencijos medžiaga.
3. Nylas L. Andersenis, „*Vaikai*“.

Apsvarstykite

Kuo mūsų žemiškoji šeima panaši į dangiškąją šeimą?